

*** איוון עדין (הבימה) אדוארד (ורגיניה ווזף) אלבי מתאר שוב את ה- בורגנות האמריקאית האמידה, על כל ה- מחלות והרקבון שאוכלים בה. ביצוע משכ- נע של מרים זוהר, סטלה אבני ושאר חברי הצוות.

** מלון פדאזה (הקאמרי) - שלר- שה מערכונים מצחיקים מאד של ניל (יהי- פים בפארק) סימון, המתרחשים כולם בי- אותו חדר מלון. אבנר חזקיהו ועדנה פלי- דל משעשעים מאד.

* נרנדה בשניים (התיאטרון ה- צעיר) - גבר ואשה מחפשים מיפלט מן- הבדידות של הכרך הגדול, זה בורועות זו. מחזה כתוב היטב ומבוצע כהלכה, בעיקר- על-ידי שולמית אדר.

כידור

** שיער (אואזיס) - הלחנים יפים מאוד, התפאורה, התנועה על הבימה, ה- אווירה כולה הם חידוש מהפכני לגבי ה- ארץ, אולם המשתתפים בהצגה היו זקוקים לקולות טובים יותר ולהדרכה דרמטית יסר- דית יותר.

*** חיי כלב (התיאטרון העממי) - גדי יגיל מתגלה ככרוך מעולה, מגוון ומסוגנן מאד, כשהוא מספר, מזמר ומרקד בקלילות בתוכנית מברדת מאד.

צילום

המצלמה

כמיכחול

האם יהיה הצילום מסוגל להתחרות בצ- יור כאמצעי הבעה אמנותית? דורות של צלמים ניסו לתת תשובה חי- רית לשאלה זו. למרות המיגבלות הטכניות הנובעות מן העובדה שבסופו-של-דבר הצי- לום אינו אלא סימן של המציאות, בעוד שהצילום הוא סמל, הצליחו צלמים לשקף דרך העדשה לא רק את המציאות אלא גם את אישיותם ודרך ראייתם המיוחדת.

ככל שהשתפרה הטכניקה של הצילום, בי- עזרת השיפור בפיתוח העדשות האופטיות ובעזרת מיגזן רחב של רגישויות סרטי ה- צילום, עדיין נשארו - וכנראה יישארו לתמיד - המיגבלות הטכניות במדיום זה. הדרך היחידה לשנות את המציאות, כפי שהיא משתקפת דרך עדשת המצלמה, ולהעי- בירה דרך המסננת האמנותית של הצלם המשנה אותה ומטביע עליה את חותם ה- ראייה האישית שלו, נשארת המעבדה ה- כימית. שם עובר הצילום תהליכים שונים ומסובכים עד שהוא הופך לתמונה.

טכניקות שונות של שימוש בחומרים הכימיים המפתחים, ובנייר הצילום שלמע- שו גם הוא תרכובת של חומרים כימיים, מאפשרות לצלם לשנות את הצילום כרצו- נו, אחרי שנקלט על הפילם.

הצנחת קיבל מילגדה. טכניקות אלה, המאפשרות מישחק אינסופי בצבעים ובצו- רות, הן המהות כיום את צבעיו ומיכחור- ליו של הצלם. הוא יכול להפוך צילום צורני פשוט לאוסף של כתמים ציבעוניים או בי- שחור לבן, שהיחסים ביניהם הם היוצרים את תמונת המציאות כפי שרואה אותה ה- צלם בעיניו.

תערוכת צילומים מסוג זה, המוצגת בי- ימים אלה בבית-סוקולוב בתל-אביב, ממחי- שה לאיזה הישגים יכול כיום צלם-אמן לה- גיע בתחום זה.

יצחק נוסף-מוזס (31), יליד תל-אביב, בוגר הגמנסיה הרצליה, העוסק בצילום זה עשר שנים, שירת כצנחן בבלחמת ששת- הימים, צילם תמונות מלחמה מרשימות. אחרי שהשתחרר משירותו, קיבל יצחק מיל- גה מחברת אנפא בבלגיה, התמחה שם בי- שיטת עיבוד צילומים חדשה הנקראת בשם פוטו-גרפיקה, שאינה אלא שילוב של גרפי- קה וצילום. בתהליך זה משיגים באמצעות הצילום אפקטים גרפיים ואמנותיים ללא שי- מוש בעיפרון או מיכחול.

צילומיו של יצחק נוסף-מוזס צולמו בי- עיקרם בסרט שחור-לבן, אולם בתהליך פי- תוחם נוספו אליהם צבעים, שאינם הצבי- עים הטיבעיים אלא - כמו במדיום הצילור - פרי רוחו של האמן.

ספק אם תצליח שיטה זו לקרב את הצי- לום אל הצילור, אולם אין ספק שהיא עשויה לקנות לה אחיזה בתחום הגרפיקה.

אופנה

חזשה

בניו-יורק

מ אז בריאת העולם אוהב האדם להת- קשט. בצורות שונות. כל דור והאופנה שלו.

לכן, כשהעלה אחד התיאטרונים הניסוי- ניים החשובים של ניו-יורק את הצגת אורסטס, המחזה היווני הקלאסי של אוירי- ידס, השתדל המחזאי האמריקאי ממוצא יווני גורגי רוקיס, להתאים את הלבוש ללבוש של אותה תקופה קדומה ביותר. על בעיית הביגוד התגבר בקלות: טוניקות ומכ- נסיים קצרים. נשארה בעיית התכשיטים. המחזאי התייעץ בשחקן הראשי של ה- הצגה, המגלם את דמותו של סילוס, ה- משורר-שחקן הישראלי מוטי בהרב, גם כן בעייתו. אמר מוטי, שייסד בארץ את תיאטרון הפרסה, למד פילוסופיה באוניבר- סיטת תל-אביב, נסע לניו-יורק להשתלב בי- מישחק אצל לי שטרסברג ודיגמן שם תכ- שיטים למחיתו.

"כדאי לפנות לרחל ואלי גרא - הם יע- שו בשבילנו תכשיטים ברוח אותה תקופה," הציע מוטי, שדיגמן בין השאר את תכשי- טיהם של זוג האמנים הישראליים, הציגם בקביעות בתערוכות בגלריה המפורסמת של ג'ורגי יאנסן בניו-יורק.

רוקיס הסכים ופנה לזוג הישראלי.

האמנים

הם זוג התכשיטאים רחל ואלי גרא המדגמים בי- עצמם את המשקפיים הבנויות בסיגנון יווני.

קרוב לשנה עבדו השניים בארץ על דוגמאות. אחר חזרו לארצות-הברית, השלי- רו שם כמה אביזרים חסרים, לשביעות רצונם של מנהלי התיאטרון.

גם בחיה-אופנה של ניו-יורק שמרלב לתכשיטים. ביחוד למשקפיים המקוריות, בהם הופיעו השחקנים. בית-אופנה ניו- יורקי גדול פנה לרחל ולאלי וביקש להו- מין אצלם כמות גדולה של משקפיים לי- שיווק. השניים, שבית המלאכה שלהם לא בנוי על יצור המוני, סירבו. לעומת-זאת הסכימו לספק לבית-האופנה דוגמאות של משקפיים, כדי שהוא ייצר אותן בעצמו. את המוצר המוגמר חטפו תושבי ניו-יורק בלחמניות טריות.

תיאטרון עברי

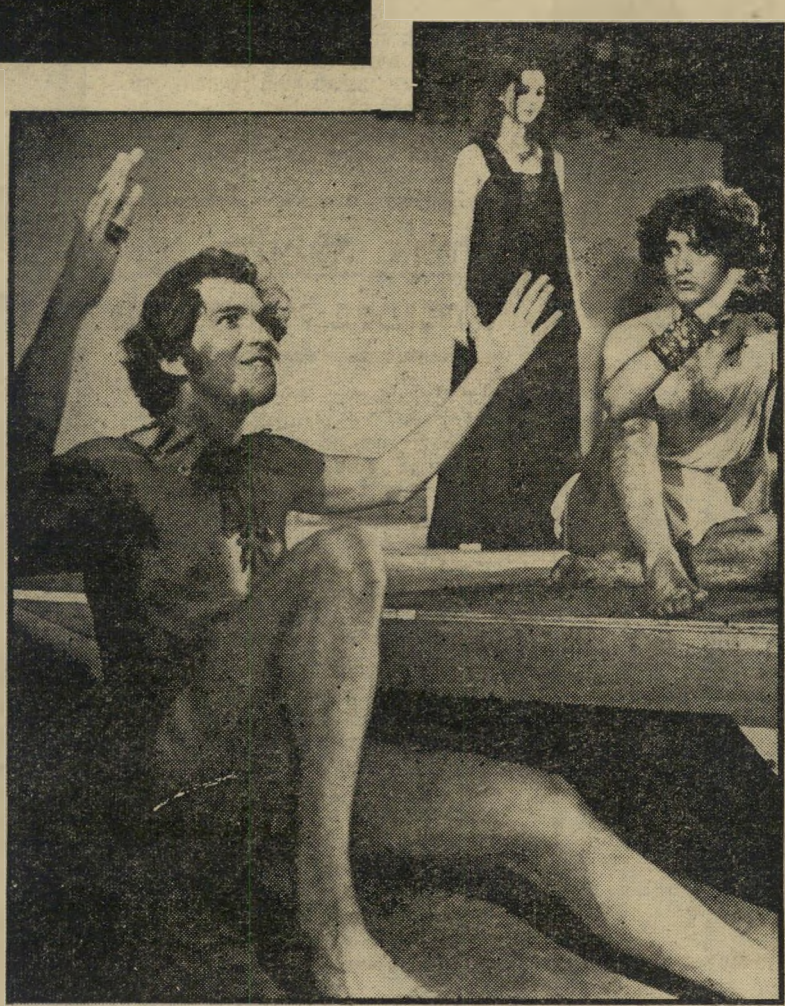
בניו-יורק

מי שחושב שאותו מוטי בהרב מסת- פק במישחק ובדיגמון, טועה. מוטי הקים בניו-יורק תיאטרון עברי, במימון ה- שגוירות הישראלית, בו ממחזים שירים של משוררים ישראליים בעברית ובאנגלית. הוא תכנן גם להעלות בארצות-הברית את את ואני והמלחמה הבאה, המחזה ה- אנטי-מלחמתי של המחזאי הישראלי חנוך לוין. הוא קיבל אישור מהשגרירות והחל בהכנות. אך הסערה שקמה סביב מחזה אחר של לוין, מלכת אמבטיה, גרמה לי- ביטול אישור השגרירות.

"עכשיו אני מחפש מחזה ישראלי מקר- רי אחר - בו אוכל להלביש על השחק- נים את תכשיטיהם של רחל ואלי," אמר מוטי השבוע.

הצהרה זו תרבת אולי איזהשהו מחזאי ישראלי לכתוב מחזה ישראלי בסיגנון יווני.

השחקן

מוטי בהרב (יושב) הוא משורר-שחקן ישראלי היושב עתה בארצות- הברית ומופיע בתפקיד ראשי בהצגה אורסטס, המחזה היווני הקלאסי התכשיטים שעל השחקנים הם יצירותיהם של רחל ואלי גרא. של אויריפידס.